

[Mathilde Hauschultz.]

Kvinde og hører til den Del af Menneskeheden i vort Samfund, som dette Lovforslag tager Sigte paa at beskytte, ikke mener at kunne stemme for dette Lovforslag i den Form, hvori det foreligger, er Grundene flere.

Først og fremmest maa jeg som min Opfattelse som Jurist og som Lovgiver sige, at Lovforslaget bygger paa et alt for spinkelt og usikkert Grundlag til, at jeg synes, vi bør være Foregangslandet med Hensyn til at lovgive paa dette Omraade i Øjeblikket. Sagskundskaben ved nemlig i Virkeligheden intet reelt paa dette Omraade. Det gælder hele den kirurgiske heromhandlede Sagskundskab. Vi behøver blot at se paa Betænkningen for at føle, at man vandrer i det, jeg kalder for Hængedynd.

Indenfor Kommissionen har man følt akkurat den samme Usikkerhed, om jeg saa maa sige saglig kirurgiske Usikkerhed, som den, der besjæler os i Dag og i hvert Fald i høj Grad besjæler mig, og som gør, at jeg er ængstelig for at være med til at vedtage et saadant Lovforslag. Man ser og føler som ingen Sinde Usikkerhed, jo længere man kommer frem i Kommissionsbetænkningen. Der er intet statistisk Materiale at bygge paa, ingen virkelig lodige Erfaringer udefra; man bygger i Virkeligheden et Lovforslag op paa Hængedynd, paa usikkert Grundlag, og naar man har læst Kommissionsbetænkningen, har man en Følelse af, at Kommissionen har følt en vis moralsk Forpligtelse til at fremkomme med et positivt Udslag af sine Vurderinger og Undersøgelser, og saa har man fremsat et Lovforslag, som man udtrykkelig selv betegner som Forsøgslovgivning.

Men en Forsøgslovgivning er efter min Mening ikke af det bedste, navnlig ikke en Forsøgslovgivning, som bruger Menneskemateriale. Først og fremmest at denne Grund har jeg min store Betænkelighed ved Lovforslaget, og jeg maa sige, at jeg beundrer det moralske Mod, den højtærede Justitsminister har udvist ved at fremsætte dette Lovforslag. Men jeg tør ogsaa sige, at dermed ophører min Beundring, hvad dette Lovforslag angaar.

Dernæst vil jeg nævne som en Betænkelighed ved at gaa med til Lovforslaget, at det neppe vil give de store Resultater, som det lover. Man ser tydeligt, naar man læser mellem Linierne i Forhandlingerne fra første Behandling, og naar man hører Lovforslaget drøftet Mand og Mand imellem, at den almindelige Mening er, at Lovforslaget lover en Del. Jeg tror, det vil vise sig, at dette

Løfte ikke vil blive indfriet, og jeg skal sige hvorfor.

Først og fremmest, fordi det er et Forsøg, og dernæst fordi § 1 bygger paa Frivilligheden. Naar vi nu faar en Lov, ved Hjælp af hvilken man kan faa foretaget et kirurgisk Indgreb af den Art, som staar nævnt i § 1, og man faar at vide de mulige Konsekvenser af Indgrebet, skulde jeg kende Menneskenes Psyke meget daarligt, hvis jeg troede paa, at Frivilligheden vilde blive almindelig, at man i Almindelighed fra Forbrydernes Side eller fra deres Side, der føler sig prædestineret til at blive Sædelighedsforbrydere, frivilligt skulde ønske at underkaste sig et saadant Indgreb, tilmed naar man ikke ved sikkert, hvilke Følger, fysisk og psykisk, Indgrebet vil medføre.

Endelig vil jeg ikke nægte, at dette Lovforslag i Lovsform vil kunne blive Springbrættet for senere racehygiejniske Eksperimenter, vel at mærke, uden at man er naaet til mere reelt underbygget kirurgisk-sagligt Grundlag, end Lovforslaget er bygget paa i Øjeblikket, og det mener jeg vil være en Fare for en fremtidig Lovgivning. Vil man nu hævde, at der staar i Betænkningen, at Lovforslaget skal ikke følges af racehygiejniske Eksperimenter i Lovforslags Form, vil jeg alligevel sige, at det er ogsaa noget, der loves, men som sikkert ikke vil holde Stik, for allerede § 2 er i Virkeligheden et Grundlag for racehygiejniske Forbedringer. Det fremgaar af alle de Talere, der har talt for Lovforslaget, det fremgaar af, hvad den højtærede Sundhedsminister sagde ved første Behandling, og det fremgaar af alt, hvad man ellers har hørt om Lovforslaget, om alle de Rædsler, man vil forebygge i Form af daarligt Afkom, aandssvagt, sindssygt, degenereret Afkom i det hele taget.

Saadanne Eksperimenter vil jeg ikke være med til, saa længe vi ikke bygger paa mere sagligt, mere kirurgisk underbygget, reelt Materiale end det, vi bygger paa i Øjeblikket; uden at jeg dog her vil tage Stilling til, hvordan jeg vil stille mig i Fremtiden til Spørgsmaal om Racehygiejne.

Paa den anden Side vil jeg, naar jeg ikke vil stemme for Lovforslaget, heller ikke være med til at stemme imod det. Jeg ser, den højtærede Justitsminister smiler og tænker, at det er ægte Kvindelogik. Jeg elsker nu ikke at undlade at stemme, det er saadan en underlig valen Stilling; det er hverken Fugl eller Fisk, men jeg vil ikke have Medansvaret for at stemme for Lovforslaget, og jeg siger, som sagt, til